

на време, и то всегда бѣгаше отъ него. Стареца засмѣлся, радуванся, рече му, чи незлобїе то и невинность та нашего живота, ты ся вижда много благополучный, отъ какво то негли вчера немыслише: Но сега той животъ не бы былъ пристойный за тебе, и благополучїе то не обитава само въ селски те дворове, както ъ въ средѣ градски те молявы, както и въ средѣ богатство то можишь да го намѣришь, когато щенъ, само стига да знаешъ да назвишь всегда душевна та ти постоянна тишина, да знаешъ да ся възблагодаряшь на имотство то ти, да обуздавашъ излишны те похоты, кои то всегда естественнѣо са ненасытны, и далече отъ лѣвность та и бездѣлие то, да знаешъ да ся обучавашъ въ нѣкое дѣло почтенно и цѣлому-дренно, друго нѣщо по много не требува.

Добрѣ гледамъ това, рече Алибекъ, чи си-чки те тїя бы самъ можалъ да ги направя, обаче голѣмъ трудъ бы испыталъ, за да издира отъ самосебе си благополучный животъ, кого то ты сега готовъ ми го представлявашъ, а на инакъ, селскій животъ не ми е толко странненъ, що да нѣмога лесно да го приѣма, и слѣдовательно началъ да му приказва, коя му бѣше почетката, какъ тамо въ пещера та намѣри очаровано то (магїосано то) мѣшле, перстена, и какви случки му ся случиха. Послѣ като предаде и двѣ те оныя доброму старцу: Ето ти ги подарувамъ, рече, стига само да ся възблагодаряшь да остана отъ сега нататакъ всегда близо при тебе.